

Canvi

Reflexions sobre una paraula de moda

Aquesta paraula *canvi* ha devingut, sobretot avui i ara, una autèntica obcecació. Amartella les nostres oïdes, com un monòton endinsar els mateixos propòsits, «com aquells claus —de què ens parla Didèrot— que enfonsen la veritat dins la nostra memòria.» Es diu, continuadament, que és necessari *canviar* tot el que no conjuga amb el que és i significa la democràcia: llibertats fonamentals, sufragi universal, concòrdia nacional, etc.... En les converses de cafè, en les sortides de les fàbriques, en els claustres de professors, en les reunions de professionals, en les tertúlies familiars, fins i tot dins la mateixa «casa» del *sistema* es parla de *canvi*. Estem, com bocabadats, esperant que un moment o altre es produeixi, almenys, un petit signe de lleugera transformació. Si no s'ha produït avui, esperem que es produeixi demà... I així vivim, com obsessionats, pendents de la notícia escrita o audiovisual que pugui amorosir aquesta *psicosi* de *canvi* en la qual ens hi trobem com a naufragats, amatents a la mà que ens porti a la riba desitjada.

Certament no tenim res a dir a tot aquest sentiment quasi universal dintre i fora del nostre país. Tots correm adelerats —uns potser més que d'altres— darrera d'aquesta humaníssima il·lusió. És més, creiem que tard o d'hora atraparem el tan desitjat *canvi*.

Però, en atènyer-lo —em pregunto sobtadament—, haurem *canviat* nosaltres? Perquè estem exigint un *canvi* de tot el que ens envolta. Quasi res del que es fa al nostre entorn ho trobem correcte: Administració, Ensenyament, Informació, Associacions, Eleccions, etc.... I... mirant-nos, de retruc, a nosaltres, dintre nostre, és que potser ens trobem correctes? És a dir, no trobem cap mena de cosa nostra que no demani també, a crits, un *canvi*? De veritat tot és correcte? No precisa *canvi* el nostre egoisme enemic del sufragi perquè no suporta l'opinió adversa dels altres i a cops ni el diàleg? No necessita, amb urgència, un *canvi* la nostra, tal volta, mimvada concòrdia familiar? No demana, potser, un *canvi vers la veritable llibertat*, la nostra esclavitud quotidiana a la societat de consum, a les mentides, a les trampes amagades, als deus dels sentits, als diners, a l'orgull que ens fa menyspreuar als altres?

Certament ens urgeix aquell *canvi just* de la nostra societat, però ens dol veure que es parla tan poc d'aquest *canvi* íntim que ens obri les portes d'una espiritualitat més fermament arrelada; d'unes llars més unides i més promptes a la comprensió; d'uns grups de

treball on el companyerisme sigui més «amor» i menys la traveta a l'altre; d'una vida personal més identificada amb la Justícia i amb la Veritat.

Canviar vol dir —entre altres accepcions— «sofrir una transformació, *esdevenir altre*». Que aquesta *psicosi* de *canvi* no resti solament atrapada dins un sentit purament polític, sinó que cerqui també aquesta transformació interior, aquest *esdevenir altre*. Que no sigui solament la societat, com entelèquia política, la que canviï. Que no siguin solament les estructures ciutadanes les que restin substituïdes per d'altres millors... Perquè, què en treurem de *canviar* tota la façana, si no es transformen, al mateix temps, els ciutadans que hi vivim dintre? Que trist seria atrapar la llibertat externa i continuar esclaus; aconseguir el sufragi universal i seguir egoïstes; atènyer la concòrdia social i viure «discordants» dintre casa nostra!!

Per un moment podríem somniar la il·lusió que són ja nostres les conseqüències bones del *canvi polític* i del *canvi personal* dintre la consciència de tots els ciutadans... Us imagineu el paradís a la nostra terra? ¡Que bo seria, aleshores, repetir-li al temps que passa, aquell crit impressionant de Faust: «Atura't, perquè ets meravellós...!»

Em direu que aquests pensament són disquisicions tontes. Però crec que en el fons de tot això hi ha una veritat que ens crema: si tots els homes canviéssim internament, és a dir, ens convertíssim, un a un, en autèntics ciutadans, esdevenint dolorosament i joiosament —com un part a nova vida—, uns altres homes *justos*, amb tota la profunda densitat que comporta la paraula *just*, no seria mai necessari cap *canvi* d'estructures polítiques, econòmiques i socials.

Però aquesta veritat, desgraciadament, és una utopia.

Aquests dies, precisament, farà 1975 anys que el Crist va néixer per aconseguir —crec jo— aquest *canvi* de la humanitat. Ell era Déu... i després de tants anys d'Evangelí encara som allí mateix...!

Però també crec, malgrat tot, que som cristians i no hem perdut la Fe. Paul Claudel deia que «el cristià és essencialment un home que sap el que cerca i sap on trobar-ho». O dient-ho d'una altra manera: el cristià és qui cerca cada dia el CANVI —la *conversió*— i el troba en l'AMOR.

Miquel Esteban i Pallàs

CAMISERIA

SASTRERIA

ANISSATS

VINS

CONYACS

MAJOR I DETALL

RIERA

ANTIGUA CASA BALDUFAS

M. ALTIMIRAS SERRA

Plaza de las Ollas, 18
Tel. 870 05 27

GRANOLLERS

LES FRANQUESES